

vrat pas, ki ga je sama vezla. Kraljična povesi oči, ko ji šepne vitez: »Krasna nevesta, še danes se vidi!«

Kralj z obema nevestama vred pristopijo, da pridrže viteza in se mu izkažejo hvaležne za vse dobre; toda on poljubi bliskoma Slavici roko in izgine. Tej pa so vedno šumele po glavi besede, ki jih je bil pošepetal. Zopet so se gostili gospoda, ali Slavica je sedela v svoji sobici in ni hotela iti med goste.

Mesec je svetil, ko je poslednjikrat odnašal konjič svojega gospoda od skalovja. Pod gradom skoči Bajaja z njega, ga poljubi na vrat in liso, in konjič mu izgine izpred oči. Nerač je izgubil naš vitez zvestega prijatelja, ali zato ga je čakalo krasno nadomestilo.

Zamišljena je sedela Slavica; mučila jo je misel, ali pride pač vitez. Kar odpre hišna vrata in pove, da bi Bajaja rad govoril s kraljično. Slavica ne črhne. Glavica ji omahne na blazine. V tem hipu jo prime nekdo za roko; ona vzdigne glavo in zagleda pred seboj krasnega junaka — svojega rešitelja.

»Ali se srdiš na svojega ženina, ker se skrivaš pred njim?« jo vpraša Bajaja.

»Zakaj me vprašuješ, saj nisi moj ženin,« šepče Slavica.

»Sem, deva, pred teboj stoji nemi Bajaja, ki je tebi vezal kitice, otel smrti tebe in tvoji sestri in pomogel očetu v vojni. Jaz sem tvoj ženin!«

Kajpada se Slavica ni srdila nanj. Malo hipov pozneje se široma odpro duri v dvorano, kjer je bila gostija, in vanjo stopi Slavica z vitezom v beli obleki in z zlatim šlemom ter predstavi očetu svojega ženina, nemega Bajajo. Oče se razveseli, gostje se čudijo, sestri pa gledata po strani Slavico. Tedaj šele se je razvnelo pravo veselje. Pili so na zdravje zaročencev do belega dne.

Po svatovščini odide Bajaja s Slavico k svojim staršem. Pa kako se prestraši, ko zagleda vse mesto popeto s črnim suknom. Takoj povpraša, kaj pač to pomeni, in zve, da je umrl mladi kralj. Brzo gre v grad tolažit starše. Mislili so, da je že mrtev, ker ni bilo o njem nobenega sluha. Kako se razvesele njegovega prihoda! Zopet se je naselila radost v grad. Meščani so odstranili črno sukno in ga zamenjali z rdečim v znamenje veselja. Namesto umrlega brata je postal Bajaja kralj in užival s svojo Slavico do smrti neizkaljeno srečo.

Krmar.

Hej, kadár po svetli reki
proti mostu plava splav —
kak krmar stoji tam zadaj,
stas visok, obraz rjav!

Srečo mu strmi v daljavo,
nepremično zre oko,
vedno stezo najde pravo
med pečinami tesnó.

Glej, vse dalje se odmiče,
tak črnó se dviga v zrak
nad valovi — kot iz brona . . .
Bog — da jaz sem tak junak!

C. Logar.

